

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 34. Julianus Imperator proclamatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

- Sæculum IV. A. C. 361. Dedicacione anno 341. Septima est, quæ inde post aliquot menses concinnata, & in Galliam a Narcisso, & aliis ad Imperatorem Constantem anno 342. delata.
- Ibid.* §. 30. Octava, est longa expositio anno 345. *ibid.* §. 39. ab Eudoxio, & aliis in Italiam allata.
- Lib. XIII.* Nona est illa Conciliabuli Sardicensis anno 347. Decima, est illa Concilii Sirmiensiensis contra Photinum anno 351. Undecima, est Sirmiensiensis a Potamio composita anno 357. Duodecima, est epistola Concilii Ancyrani cum decem, & octo anathematis. Decima tertia est formula Sirmiensiensis, cui apposita est dies, vigesima secunda Maji, anno 359. Decima quarta est illa, quam Acaciani Concilio Seleuciensi obtulerunt 28. Sept. ejusdem anni 359. Decima quinta est Nicensis in Thracia, cui Arimini, & Constantinopoli, & ab omnibus ferme Episcopis subscriptum est. Decima sexta est formula Concilii Antiocheni anno 361.

§. XXXIV.

Julianus Imperator proclamatur.

Am. Marc. *l. XX. c. 4.* Dum Constantius Imperator Concilia celebrat, & fidei formulas concinnat, Julianus Cæsar in Galliis Imperii hostes profligabat; diversis proeliis Barbaros vicit, præsertim Francos, & Allemanos,

nos, qui jam diu stabilem sedem in Impere-
 rii terris armata manu sibi quærebant; Sæculum IV.
A. C. 361.
 hos, ultra Rhenum compulsos, insecta-
 tus, eorum Provinciis vastationem late
 intulit. Non defuere, qui prosperam Ju-
 liani fortunam Constantio, sua jam spon-
 te suspicioso, periculosam effingerent;
 itaque, ut ejus potentiam accideret,
 magnam copiarum partem obtentu belli
 Persici a Juliano sibi submitti jussit; mi-
 litibus plerisque, in Gallia, & Germania
 natis, ubi etiam uxores, & liberos habe-
 bant, hoc Constantii mandatum in Ori-
 entem commeandi nihil aliud videbatur,
 quam exilii sententia, qua ad extremos
 orbis fines relegarentur, & quamvis Ju-
 lianus, ut obedirent, hortaretur, seditio-
 se ad arma procurrentes, Julianum Augu-
 stum proclamaverunt, etiam invitum. Hæc
 Lutetiæ Parisiorum fiebant, ubi Julianus
 ob egregium loci situm commorari ama-
 bat, ibique Palatium, Thermas, & aquæ
 ductum exstruxerat, quorum antiquam Am. Marc.
lib. XX. c.
5. Julian.
Misopog.
61.
 magnificentiam hodiernæ reliquæ testa-
 tam faciunt. Illa nocte, quæ proclamatio-
 nem ejus in Imperatorem præcessit, non
 nullis, quibus familiariter adsueverat,
 narravit, sibi dormienti objectum fuisse
 Genium, qualis Romani Imperii effingi
 soleret, nempe juvenem nudum, cornu
 copiae tenentem, seque similibus objur-
 gan-

Sæculum IV.
A. C. 361.
Epist. ad Athan. gantem: *Multum temporis abiit, Julia-
 ne! ex quo in domus tuæ vestibulo occul-
 tus exspecto, augere tuam Dignitatem de-
 siderans; sæpius jam, domo tua exclusus,
 recessi; nisi me hac vice, dum tot homines
 in id conspirant, receperis, tristis, & ru-
 bore suffusus abibo; at memento, me non
 diu tecum futurum. Non mirum, si hoc
 somnium in Juliani mentem, tali, ut erat,
 indole, plurimum valuerit. Qua ratio-
 ne permotus Imperium acceptaverit, ipse
 nobis enarrat in hunc modum: Jupiter,
 Sol, Mars, Minerva, & Dii omnes testes
 mihi sunt, ne quidem minimam suspicio-
 nem, quid futurum esset, animo meo inse-
 disse, priusquam Sole ad occasum vergente
 rem novam nuntius ad me pertulisset; il-
 lico circumdant Palatium, audio ingentes
 clamores; non fidebam militum ardori, &
 quid mihi faciendum, deliberabam; ascen-
 do ad cubiculum superius, ab uxoris mea,
 quæ adbuçdum vivebat, thalamo separa-
 tum; hinc per fenestram Jovem adoravi,
 cumque propius clamor audiretur tota
 turbata domo, rogavi, ut omen daret;
 & dedit profecto, jussitque, ut persuaderi
 paterer, nec militum voluntati resisterem.
 Nihilominus his acceptis signis non facile
 cessi, sed, quantum potui, repugnaui. Pau-
 lo ante quam hæc acciderent, Julianus
 ex Græcia quemdam falsorum Deorum
 Sacer-*

*Eunap. in
 Maximo.
 p. 9.*

Sacerdotem, quos Græci Hierophantes ^{Sæculum IV.}
 vocant, acciverat, quocum secretissimis ^{A. C. 361.}
 Sacris operatus fuerat, palam enim ad-
 hucdum Christianum profitebatur, neo
 quemquam nisi Oribasum Pergamensem,
 Medicum suum, & Afrum nomine Eve- ^{Amm. XX.}
 merum tanti arcani conscios habebat. ^{c. 8. 9.}

Julianus, acceptato Imperio, hujus
 rei per epistolam certiore fecit Con-
 stantium, rogans, ut boni consuleret, se
 non minus quam jam antea imperata fa-
 cturum; Præfectum Prætorii, quem ipse
 vellet, accepturum se pollicebatur; at
 cæterorum Ducum constitutionem suo
 arbitrio deberi volebat. Hanc episto-
 lam Pentadius, & Eleutherius, spectati
 Duces, ad Constantium, qui tunc Cæsa-
 reæ in Cappadocia agebat, attulerunt;
 is, quid in epistola prælecta continere-
 tur, audiens, summæ indignationis signa
 dedit, tum eos, qui litteras invisas sibi
 tradiderant, intuens oculis, necem præ-
 sagientibus, nihil elocutus, nec ultra
 quidquam auditurus, abduci ex conspe-
 ctu iussit. Cum suis deinde deliberare
 cœpit, an omisso bello Persico in Julia-
 num moveret? tunc vero tantum rescri-
 psit; minime sibi probari, quæ acta es-
 sent, & *si tuæ, & amicorum tuorum*
saluti consultum velis, inquit: *Cæsaris* ^{Sup. S. XII.}
Nomine contentus sis, & quos tibi mi- ^{Jul. ad Ath.}
litia ^{p. 525.}

Sæculum IV. *litia Duces misero, recipias.* Hujus
 A. C. 361. Constantii epistolæ bajulus fuit Leonas
Amm. Marc. Quæstor, qui Concilio Seleuciensi inter-
 XX. 9. fuerat; misit præterea ad eum quem-
 dam Galliæ Episcopum nomine Epicte-
 tum, qui suo nomine fidem daret, eu-
 ræ sibi futurum, ne quis ei vitam adi-
 meret, ratus haud modicam se Juliano
 gratiam præstare, si vivere sineret.

Leonam Parisios advenientem, Ju-
 lianus, ut viri Dignitas, & merita po-
 stulabant, excepit; altera die, convo-
 cato in campo militari exercitu, popu-
 loque, tribunal conscendens, Constan-
 tii epistolam sibi tradi jussit, moxque pu-
 blice prælegi, cum vero ad illa verba
 ventum est, ubi Constantius, omnibus,
 quæ acta erant, damnatis, Julianum,
 Cæsaris titulo contentum, vivere vo-
 lebat, undique ferox clamor auditus est,
 Juliano Augusti Dignitatem confirman-
 tium, quam ei tota Provincia, milites,
 & Respublica tribueret, & ad repellen-
 dos Barbaros esset necessaria. Itaque
 Leonas singulari Deorum favore factum
 credidit, ut furentium manus effugere,
 & ad Dominum redire potuerit. Hæc
 anno 360. contigerunt; Julianus, qui-
 busdam rursus expeditionibus trans Rhe-
 num perfectis, in Galliam redux Vien-
 næ hiemavit. Imperatoris insignia ge-
 stabat,

Julianus
 Imperator.

stabat, nempe purpuram, & Diadema Sæculum IV. A. C. 361.
 gemmis ornatum; atque pacata Gallia, Amm. XX.
 & defuncta uxore sua Helena, Constantii sorore, repellendo, si inferretur, bello expeditior sibi videbatur; imo, brevi moriturum Constantium prævidebat, si-ve hanc scientiam ex Divinationibus magicis, quod Ethnici credidere, habuerit, si-ve per veneficos, quos sibi quam Constantio fideiiores noverat, mortem huic Principi propinari jusserit, quod publice Christiani affirmarunt. Dicebat, Vienna Amm. ibid. Greg. Naz. or. 3. p. 68.
 næ spectrum noctu sibi visum fuisse, lucem emittens, & versus græcos recitasse sibi in aures, sæpiusque repetiisse; quando Jupiter Aquarium esset ingressus, & Saturnus vigesimum quintum gradum Virginis, Constantium in Asia tristi fato tollendum esse. Julianus etiamnum Christianum se simulabat, ut si omnibus esset acceptus, nemo ambitioni ejus resisteret, quamvis a multo jam tempore, sed occulte, Christianis Sacris renuntiasset, totus Gentilium, Aruspicum, & Augurum Am. Marc. XXI. 2.
 superstitionibus deditus. In Festo Epiphaniæ, sexta Januarii, anno 361. Ecclesiam adiit, & solemniter cum Christianis oravit. Vales. his.

Post hæc Julianus, in Pannoniam cum exercitu profectus, angustis faucibus, (tunc Sucas accolæ vocabant) qua in Thra-

Sæculum IV. Thraciam aditus est, celeriter occupa-
A. C. 361. tis, Naissæ substitit, donec universus
 sequeretur exercitus. Hic demum et-
 iam aperte Christum negavit; quippe
 Ep. 38. p. in epistola, ad Philosophum Maximum
 128. data, ubi se ex Gallia in Illyricum com-
 measse narrat, hæc verba leguntur:
*aperte Diis servimus, & copiarum mul-
 titudo, quæ me sequitur, in Deos pia
 est. Publice boves immolamus, jamque
 Diis plures Hecatombes in gratiarum
 actionem sacrificavimus. Dii me jubent
 puritatem, quantum possum, servare, &
 libenter obedio. Magnam mihi laborum
 mercedem promittunt, si mibimetipsi non
 desim.*

§. XXXV.

Constantii obitus.

Constantius, bello Persico impeditus,
 non statim ipse in Julianum movere
 poterat, cujus prosperam armorum for-
 tem Edessæ rescivit, quo adversus Sa-
 porem pugnaturus, pervenerat; cum
 vero sequenti die, Persas recessisse, ei
 fuisset relatum, promptissime Antio-
 chiam rediit, atque inde, exeunte au-
 tumno, ut Constantinopolim veniret,
 iter ingressus est. Tarsum adventantem
 Am. Marc. invasit febricula, quam itineris agitatio-
 XXI. c. 15. ne depelli posse speravit, sed frustra,

nata